

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ **M.** a 2/ **I.**, oboch bývajúcich v M. a oboch zastúpených JUDr. D., advokátom so sídlom v M., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu v K., **o určenie neplatnosti právnych úkonov**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 12 C 74/2001, na dovolanie žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2007 sp. zn. 2 Co 179/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 23. februára 2006 č.k. 12 C 74/2001-136 zamietol žalobu o určenie, že právne úkony medzi žalobcom 2/ a žalovaným vzťahujúce sa k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Michalovce, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m² a rodinný dom súpisného čísla X. s príslušenstvom, postaveného na tejto parcele, uvedené v notárskych zápisniciach napísaných notárkou JUDr. D. dňa 24. mája 1996 pod č. N. pod bodom IV. a dňa 30. októbra 1996 pod č. N. pod bodom IV., v notárskych zápisniciach napísaných notárom JUDr. S. dňa 3. marca 1997 pod č. N. pod bodom III. ods. 2 a dňa 20. júla 1999 pod č. N. pod bodom IV. ods. 2, sú neplatné. Rozhodol tiež o povinnosti žalobcov 1/, 2/ nahradiť trovy konania žalovanému. Vychádzal z výsledkov dokazovania, ktorými zistil, že žalobca 2/ a žalovaný požiadali notárov JUDr. D. a JUDr. S. o spísanie notárskych zápisníc, obsahom ktorých okrem iného bolo vyhlásenie, že žalovaný požičal žalobcovi 2/ finančný obnos, dohoda o podmienkach splácania pôžičky, ako i vyhlásenie žalobcu 2/, že v prípade nesplnenia dohodnutých podmienok ručí nehnuteľnosťou v katastrálnom území Michalovce zapísanou na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m², ktorej je

bezpodielovým spoluvlastníkom s manželkou M. (notárske zápisnice napísané notárkou JUDr. D. dňa 24. mája 1996 a 30. októbra 1996, body IV.), resp. že súhlasí, aby sa pristúpilo na priamu exekúciu proti nemu podľa zákona č. 233/1995 Z.z., najmä prevodom nehnuteľnosti v katastrálnom území Michalovce zapísanou na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m² s rodinným domom súpisného čísla X. s príslušenstvom na oprávneného, predajom nehnuteľností a ďalšie (notárska zápisnica napísaná notárom JUDr. S. dňa 3. marca 1997, bod III. ods. 2). Ďalej zistil, že notárska zápisnica spísaná notárom JUDr. S. dňa 20. júla 1999 obsahuje vyhlásenie žalobcu 2/, že celkove žalovanému dlhuje 300 000 Sk, dohodu o podmienkach splácania dlžnej sumy, dohodu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti v katastrálnom území Michalovce zapísanej na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m² s rodinným domom súpisného čísla X. s príslušenstvom v prospech žalovaného, ako i vyhlásenie žalobcu 2/, že súhlasí, aby sa pristúpilo na priamu exekúciu proti nemu podľa zákona č. 233/1995 Z.z. na všetok hnutel'ný a nehnuteľný majetok v jeho vlastníctve, najmä na nehnuteľnosti v katastrálnom území Michalovce zapísané na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m² s rodinným domom súpisného čísla X. s príslušenstvom (bod IV. ods. 2). Na základe uvedeného ako i zo zistenej skutočnosti, že žalobkyňa 1/ nikdy nedala súhlas žalobcovi 2/ k použitiu spoločného majetku pri podnikaní podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorú skutočnosť nepovažoval pre toto konanie za právne významnú, dospel k záveru, že vyhlásenia žalobcu 2/ v notárskych zápisniciach pod vyššie uvedenými bodmi boli z jeho strany urobené slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, zápisnice boli spísané priamo notárom, a preto nie je daný žiaden dôvod, ktorý by spôsobil neplatnosť žalovaných právnych úkonov obsiahnutých v notárskych zápisniciach v zmysle § 37 až § 39 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka vyhlásenia žalobcu 2/ v notárskych zápisniciach napísaných JUDr. D. pod bodmi IV. o ručení nehnuteľnosťou, bol toho názoru, že takéto prehlásenie má len deklaratórnu povahu dohody o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a pokiaľ ide o zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam, poukázal na to, že toto záložné právo neexistuje, pretože v zákonom určenej trojročnej premlčacej dobe nebol podaný návrh na vklad do katastra nehnuteľností, preto platí nevyvratiteľná právna domnienka, že v tejto časti notárskych zápisníc účastníci od zmluvy odstúpili. Za dôvodnú považoval námietku premlčania vznesenú žalovaným ohľadne určenia neplatnosti právnych úkonov žalobcu 2/ v oboch notárskych zápisniciach napísaných JUDr. D. a v notárskej zápisnici napísanej JUDr. S. dňa 3. marca 1997, nakoľko žalobkyňa 1/ nenamietala platnosť sporných právnych úkonov žalobcu 2/ v trojročnej premlčacej dobe, keďže prvý krát tak

urobila až podaním žaloby na súde 16. augusta 2000 a k premlčaniu práva došlo k 24. máju 1999, k 30. októbru 1999, resp. k 3. marcu 2000. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 26. februára 2007 sp. zn. 2 Co 179/2006 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Potvrdzujúci výrok odôvodnil vecnou správnosťou skutkových zistení súdu prvého stupňa a tiež správnosťou z nich vyvedených právnych záverov. Odvolací súd posudzujúc tvrdené dôvody neplatnosti právnych úkonov – vyhlásení žalobcu 2/ v notárskych zápisniciach [relatívnu neplatnosť právnych úkonov (nesúhlas žalobkyne 1/ s podnikaním žalobcu 2/) a absolútnu neplatnosť právnych úkonov z dôvodu podľa § 39 Občianskeho zákonníka] dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že nárok žalobcov na určenie relatívnej neplatnosti žalovaných právnych úkonov vykonaných žalobcom 2/ v notárskych zápisniciach napísaných 24. mája 1996, 30. októbra 1996 a 3. marca 1997 je v dôsledku uplynutia trojročnej premlčacej doby premlčaný. Pokiaľ ide o neplatnosť právneho úkonu – vyhlásenia žalobcu 2/ obsiahnutého v notárskej zápisnici z 20. júla 1999 poukázal na to, že žalobkyňa 1/ nepreukázala, že pri začatí podnikania nedala súhlas žalobcovi 2/ na použitie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (§ 148a ods. 1 Občianskeho zákonníka), a preto nesúhlas žalobkyne 1/ s úkonmi žalobcu 2/, ktorými zaťažoval nehnuteľnosti patriace do ich bezpodielového spoluvlastníctva, považoval zhodne s názorom súdu prvého stupňa pre daný prípad za právne bezvýznamný. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvého stupňa, že žalované právne úkony nie sú neplatné ani podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobcovia neuvádzali žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' neplatnosť právnych úkonov podľa § 37 až § 39 Občianskeho zákonníka a žiadne takéto skutočnosti neboli v konaní ani zistené. Osobitne k notárskym zápisniciam z 3. marca 1997 a 20. júla 1999 konštatoval, že žalované právne úkony, ako i celý obsah zápisníc, sú vyjadrené jasne, určite a zrozumiteľne, a preto ide o platné právne úkony v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k odvolacím námietkam súčasne dodal, že predmetom konania nebola žaloba o určenie neplatnosti notárskych zápisníc ako celku, ako i neplatnosť právneho úkonu obsiahnutého v notárskych zápisniciach, ktorého obsahom je vyhlásenie žalobcu 2/ o výške záväzku. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že úspešný žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a neúspešní žalobcovia nemajú právo na náhradu trov konania.

Rozsudok odvolacieho súdu napadli žalobcovia 1/ a 2/ dovolaním, v ktorom uviedli, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázali na to, že hoci písomným podaním z 11. januára 2002, ktorým žalobca 2/ pristúpil do konania, žiadali o pripustenie rozšírenia žaloby, súd o tomto rozšírenom návrhu nekonal a namiesto toho uznesením z 11. júna 2004 nepripustil zmenu žaloby uplatnenú žalobkyňou 1/ podaním z 19. októbra 2001. Ďalej namietali, že súdy sa nezaoberali neplatnosťou právneho úkonu žalobcu 2/ v notárskej zápisnici z 20. júla 1999. Trvali na tom, že táto notárska zápisnica nebola spísaná notárom a nebola za jeho prítomnosti ani podpísaná. Právnymi úkonmi uvedenými v tejto zápisnici došlo k rozporu so skutočnosťou, ktorá sa týka výšky dlhu a jeho príslušenstva, z ktorého dôvodu namietali ich neplatnosť podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka a dodali, že za stavu, keď žalovaný odmieta potvrdiť správnosť sumy uvedenej v zápisnici bez urobienia potrebného výpočtu, nie je možné prísť k inému záveru, než k tomu, že obsah notárskej zápisnice z 20. júla 1999 je v rozpore so skutočnosťou a žalovaný uviedol výšku sumy sám bez toho, aby žalobca 2/ takého vyhlásenie urobil. Ďalej trvali na to, že žalobkyňou 1/ bolo v konaní preukázané, že nesúhlasila s použitím majetku z bezpodielového spoluvlastníctva manželov na podnikanie žalobcu 2/. Z týchto dôvodov žiadali zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcov písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti rozsudku, je procesne prípustné, ak sa ním napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je

dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V prejednávanej veci nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa týchto ustanovení, lebo dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu (ktorý v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, a preto ani nevyslovil právny názor) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) dovolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k závažným procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Treba ale uviesť, že pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, ktoré opodstatňuje záver dovolacieho súdu, že konanie na súde nižšieho stupňa je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. So zreteľom na obsah dovolania žalobcov 1/ a 2/ treba v danom prípade osobitne zdôrazniť, že § 237 O.s.p. spája prípustnosť dovolania výlučne len so závažnými procesnými vadami, a s výhradne tými, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.) a tiež iné nesprávnosti než sú vady postupu súdu

v konaní (napríklad nesprávnosti, ku ktorým došlo v rámci právneho posudzovania veci), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

Dovolatelia vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní nenamietajú a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto ich opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalobcovia 1/ a 2/ namietajú, že im postupom súdov bola odňatá možnosť konať. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolatelia odôvodňujú odňatie možnosti pred súdom konať tým, že súdy nekonali o ich rozšírenom nároku, ktorí uplatnili písomným podaním z 11. januára 2002.

Z § 95 ods. 1 O.s.p. vyplýva procesné oprávnenie žalobcu menit' za konania so súhlasom súdu žalobu; zmenenú žalobu treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

Podľa § 95 ods. 2 veta prvá O.s.p. súd nepripustí zmenu žalobu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 11. januára 2002 žalobkyňa M. navrhla pripustiť vstup I. do konania na strane žalujúcej ako žalobcu 2/, s ktorým vstupom menovaný súhlasil. V tomto podaní je súčasne obsiahnutý návrh na rozšírenie žaloby o určenie, že „písomnosť označená ako notárska zápisnica č. N. napísaná dňa 20.7.1999 v notárskej kancelárii JUDr. S., nie je notárskou zápisnicou a osvedčenie o vyhlásení povinnej osoby v prospech oprávnenej osoby, ktoré táto písomnosť obsahuje, je neplatné a nie je spôsobilé byť exekučným titulom“ (č.l. 36 spisu). V uvedenom písomnom podaní je ako príloha uvedené „plnomocenstvo zo dňa 19.10.2001“. Ako vyplýva z pripojenej prílohy, jej obsahom je plnomocenstvo udelené 19. októbra 2001 I. advokátovi JUDr. D. na zastupovanie v konaní (č.l. 38 spisu). Okresný súd Vranov nad Topľou na pojednávaní konanom 11. júna 2004 uznesením „nepripustil zmenu žaloby tak, ako

ju navrhla žalobkyňa v písomnom podaní zo dňa 19.10.2001, že notárska zápisnica N. z 20.7.1999 nie je notárskou zápisnicou, je neplatná a nie je spôsobilá byť exekučným titulom“. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa 1/ dňa 19. októbra 2001 doručila súdu písomné podanie alebo že by týmto dňom datovala písomné podanie adresované súdu prvého stupňa; na č.l. 27 sa nachádza písomné podanie žalobkyne 1/ datované dňom 26. marca 2001 (doručenú súdu 27. marca 2001), následne na č.l. 35 spisu podanie z 8. novembra 2001 (doručené súdu 9. novembra 2001), ktorých obsahom nie je návrh žalobkyne 1/ na rozšírenie žaloby.

Dovolací súd vychádzajúc z uvedeného má za to, že súd prvého stupňa na pojednávaní konanom 11. júna 2004 rozhodol o návrhu na rozšírenie žaloby, ktorý bol uplatnený písomným podaním doručeným súdu 11. januára 2002 tak, že zmenu (rozšírenie) žaloby nepripustil a len nedopatrením v uznesení uviedol, že zmena (rozšírenie) žaloby bola uplatnená písomným podaním z 19. októbra 2001, zjavne vychádzajúc z dátumu uvedeného na prílohe tohto podania, keďže obsah zmeny (rozšírenia) žaloby uvedený v písomnom podaní z 11. januára 2002 (č.l. 36 spisu) a v uznesení súdu prvého stupňa, ktorým zmenu (rozšírenie) žaloby nepripúšťa (č.l. 81 spisu), je totožný.

Dovolací súd v prejednávanej veci zistil, že procesný postup súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o zmene (rozšírení) žaloby uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom 11. jún 2004, na ktorom boli prítomní účastníci konania, resp. ich zástupcovia, bol v súlade s § 95 ods. 2 O.s.p. Rozhodnutím súdu prvého stupňa o nepripustení zmeny (rozšírenia) žaloby nešlo o postup, ktorým by súd účastníkovi znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok. Ak má byť splnený predpoklad prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., musí zo strany súdu dôjsť k porušeniu konkrétneho procesného práva účastníka, ktorého bezprostredným následkom je odňatie možnosti účastníka konať pred súdom. Teda o vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ide len vtedy, ak z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími záväznými právnymi predpismi, išlo o nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavil v priebehu konania; o takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

V danej veci súd prvého stupňa v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (§ 95) rozhodol o žalobcami navrhovanej zmene (rozšírení) žaloby

uznesením (§ 167 O.s.p.) tak, že ju nepripustil a po takomto rozhodnutí ďalej konal o „pôvodnej“ žalobe a o nej rozhodol.

Odňatie možnosti pred súdom konať nemožno vidieť ani v právnych záveroch, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutia. Ako už bolo uvedené vyššie ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Z hľadiska žalobcami tvrdených vecných nesprávností rozhodnutí súdov treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu procesne prípustné; o tento prípad ale v danej veci nejde. Či už teda súdy nižších stupňov založili rozsudky na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací súd ich rozhodnutia z uvedeného aspektu neposudzoval), neodňali tým žalobcom možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalobcami tvrdenej procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v § 237 O.s.p., dovolací súd v ďalšom vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania žalobcov nemožno vyvodiť z § 237 O.s.p.

Zo všetkých dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobcov procesne neprípustné; opravný prostriedok žalobcov preto odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však ich náhradu nepriznal z dôvodu, že žalovaný nepodal návrh na ich náhradu (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. apríla 2008

JUDr. Daniela S u ě a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: